

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 54/22
7.7.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Мاستиловић, председника већа, Весне Миљуш и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Жељко Дамјановић, адвокат из Земуна, ул. Шилерова бр. 24, против тужених “Adria media group d.o.o. Beograd”, са седиштем у Београду, ул. Влајковићева бр. 8 и ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Петровић, адвокат из Београда, Трг Николе Пашића бр. 12, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 572/18 од 22.9.2021. године, у седници већа одржаној дана 7.7.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 572/18 од 22.9.2021. године у ставу првом и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 572/18 од 22.9.2021. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове солидарно исплате, због повреде части и угледа износ од 50.000,00 динара и због повреде права на приватни живот износ од 20.000,00 динара, укупно 70.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 22.9.2021. године, па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је у преосталом делу тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате тужиоцу, због повреде части и угледа, износ од још 50.000,00 динара преко досуђеног износа од 50.000,00 динара до траженог износа од 100.000,00 динара, а због повреде

права на приватни живот износ од још 30.000,00 динара, преко досуђеног износа од 20.000,00 динара до траженог износа од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 22.9.2021. године, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе тужене да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде претпоставке невиности, солидарно исплате износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.9.2021. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате износ од 49.900,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Против наведене пресуде, жалбу су благовремено изјавили тужени, побијајући је у ставу првом и четвртм изреке, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући пресуду у побијаном делу, на основу овлашћења прописаног одредбом члана 386. Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужених није основана.

У првостепеним поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Апелациони суд је оценио да није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се изјављеном жалбом посебно указује, јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, које нису у супротности са садржином изведених доказа у списима, док је изрека пресуде јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ... године, у штампаном издању дневних новина "Курир", на ... страни под насловом "...", са наднасловом "Сумњиво: ВВ повређен испред Специјалног суда" и поднасловом "Због физичког насртаја ухапшени наш параолимпијски репрезентативац у ... и његов ..., који су кренули на такмичење у Француску". У тексту се, између осталог, наводи: "... ГГ и његов ... АА, ухапшени су јуче због сумње да су, након конфликта у саобраћају, учествовали у инциденту са замеником тужиоца за организовани криминал ВВ. Према незваничним информацијама, ВВ је својим аутомобилом ударио отпозади аутомобил "нисан" у ком су били ГГ и АА, због чега је међу њима дошло до спора. Један од њих двојице је руком ударио у главу ВВ, због чега је овај превезен у Ургентни центар, где су му повреде саниране. После сукоба, ... ГГ, иначе ..., и његов ..., отишли су на аеродром, јер је требало да путују у Париз на такмичење у ..., али их је тамо зауставила полиција". Уз текст су објављене и фотографије ДД и зграде суда, а поред њих написано "Дуг и сложен процес... ДД и Специјални суд". Решењем ... године, одбачена је кривична пријава МУП РС против АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ, јер не постоји основана сумња да је извршио наведено кривично дело, нити друго кривично дело за које се гоњење предузима по службеној дужности. Полазна основа за писање спорног текста била је званично саопштење Министарства унутрашњих послова, које је Одељење за односе са јавношћу послала медијима, у ком саопштењу се наводи да је полиција привела две особе због постојања основа сумње да су, након конфликта у саобраћају, учествовали у

инциденту са тужиоцем ВВ, те да постоји основи сумње да је један од приведених испред Специјалног суда у Београду, после краће расправе због саобраћајне незгоде, имао физички сукоб са ВВ. Тужилац се осећа повређено јер су медији објавили неистините информације у којима је означен као насилник и лице које се увредљиво понаша. По изласку из притвора, од супруге је чуо да ју је позвало доста блиских пријатеља који су прочитали текст у “Куриру” и наводе у њему да је насрнуо на ВВ, како би је питали шта је он то урадио. Услед објављеног текста, комшије на улици су од њега почели да окрећу главу, услед чега му је било јако непријатно. Осим тога, када је у септембру почео да ради као тренер у Одбојкашком клубу “Црвена звезда” морао је да објашњава да су у тексту објављене неистине, због тога што вест да је приведен, хапшен и насрнуо на господина ВВ, увек излазе када би се на претраживачу “Google” укуцало његово име. Туженима се није обраћао ради објављивања демантија.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбе члана 5, 9, 15. став 1. тачка 1. и 8, 73, 79. став 1. и 2, 80. и 81, 82, 112, 113. и 114. Закона о јавном инфомисању и медијима, члана 154, 155. и 200. Закона о облигационим односима и члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, када је закључио да су тужени одговорни за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео, због чега су исти дужни да му причињену штету надокнаде. Правилно је првостепени суд оценио да је тужени објавио неистините, па самим тим и недопуштене информације у којима се износи тврдња да је тужилац ухапшен због физичког насртаја на заменика тужиоца за организовани криминал, који је том приликом повређен, и то испред зграде суда, при чему се у наднаслову текста износи вредносни суд аутора да је то сумњиво, а као опрема текста постављена је фотографија ДД, а у наслову се ВВ назива “ДД тужиоцем”. Читањем оваквог текста у целини, са пратећом опремом, по оцени првостепеног суда, код просечног читаоца ствара се утисак да је разлог наводног напада то што ВВ процесуира једног од осумњичених, који случај је био веома испраћен у јавности, чиме се о тужиоцу додатно ствара погрешна, крајње негативна слика у јавности. Притом се не појашњава да ли је тужилац или ГГ, наводно ударио ВВ, која инфомација се лако могла проверити, а што упућује на закључак да новинари нису пружили минимун новинарске пажње ради провере инфомација које су објавили. Оваквим инфомацијама тужиоцу су повређени част и углед и тиме проузрокована нематеријална штета. Такође, првостепени суд је оценио да је неовлашћеним објављивањем његовог имена и презимена уз податак да је приведен, дошло до објављивања података из његовог приватног живота, за шта је у складу са Законом о јавном информисању и медијима изостала сагласност тужиоца, као лица на које се инфомације односе, при чему тужени нису спорили чињеницу да му сагласност нису тражили, иако су на то по закону били обавезни. Из ових разлога, првостепени суд је оценио основаним захтев за накнаду нематеријалне штете због повреде права на приватни живот тужиоца.

Правилном применом одредбе члана 200. Закона о облигационим односима и члана 232. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 117. Закона о јавном информисању и медијима, првостепени суд је правилно одмерио висину накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа и повреде права на приватан живот, у износу адекватном претрпљеној штети насталој објављивањем недопуштених и неистинитих, дакле лезионо подобних информација,

без његове сагласности. Приликом доношења одлуке, првостепени суд је имао у виду све околности конкретног случаја и то тежину објављених информација, интензитет напада на тужиочево добро и средства којим је то учињено, као и субјективне последице, при чему новчана накнада представља сатисфакцију за претрпљену штету. Досуђени износ накнаде нематеријалне штете, по оцени апелационог суда, представља правичну новчану накнаду за штету коју је тужилац претрпео и истом се не погодује тежњама неспојивим са њеном природом и друштвеном сврхом, већ је иста, сходно члану 200. став 2. Закона о облигационим односима, одмерена у складу са значајем повређеног добра и циљу коме та накнада служи.

На правилност ожалбене пресуде нису од утицаја ни наводи жалбе тужених којима се оспорава правилан закључак првостепеног суда да тужени пре објављивања спорних информација нису са дужном пажњом проверили објављене информације. Ово због тога што је поступањем тужених на описани начин повређена обавеза дужне новинарске пажње прописане чланом 9. Закона о јавном информисању и медијима, која подразумева напор да се утврди истинитост чињеница, што је у конкретном случају изостало, јер су у објављеним текстовима дате информације које не одговарају чињеничном стању. Наиме, имајући у виду озбиљност последица које објављене информације носе са собом, провера њихове тачности и потпуности, захтевала је додатно ангажовање, које у конкретном случају изостало. С обзиром да је за стицање уверења о истинитости информације често потребно чути онога на кога се информација односи, начело *audiator et altera pars* потврђује своју вредност у контексту дужности новинарске пажње. Међутим, тужени нису ступили у контакт са тужиоцем ради провере информација, што значи да тужени на тај начин нису покушали да провере објављене информације.

Неосновано се жалбеним наводима указује да се у конкретном случају ради о информацији од јавног интереса изузетног значаја, због чега су тужени морали да реагују благовремено, јер би свако супротно поступање значило повреду права јавног мњења на благовремено информисање о питањима од јавног значаја. Наиме, по оцени другостепеног суда, интерес јавности да буде обавештена о догађајима и околностима због којих је објављен спорни текст могао се задовољити без сензационалистичког описа наведених догађаја и на примеренији начин. Ово посебно када се има у виду и саопштење Министарства унутрашњих послова издато поводом истог догађаја којим саопштењем се, како то правилно закључује првостепени суд, води рачуна о личним правима учесника у поступку и на адекватан начин задовољава интерес јавности да сазна да је дошло до инцидента у којем је учествовао заменик јавног тужиоца за организовани криминал. С обзиром на наведено, новинар запослен код туженог “*Adria media group d.o.o.*” доо Београд и тужени ББ, као одговорни уредник медија, нису на правилан начин поступили када су објавили податке о тужиоцу, којима је учињен препознатљивим, у ситуацији када се и без објављивања његових личних података могао испунити основни задатак медија који се огледа у правилном, потпуном и благовременом обавештавању јавности о информацијама за које јавност има интерес да сазна.

Неосновано се жалбеним наводима тужених указује да првостепени суд није признао одговарајући значај чињеници да је у спорним текстовима изостала правилна и потпуна индивидуализација тужиоца, будући да је погрешно наведено презиме

тужиоца. Ово због тога што су поред погрешно означеног презимена тужиоца у тексту наведени и остали подаци на основу којих је тужилац учињен препознатљивим делу јавности, пре свега из света спорта, али и ближој и даљој родбини, комшијама, познаницима и пријатељима. Ово посебно када се има у виду да је презиме тужиоца специфично и упечатљиво, а да је грешка у презимену незнатна, јер је испуштено само једно слово тако да је тужилац означен као ..., уместо као АА, како заправо његово презиме гласи.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу четвртм изреке ожалбене пресуде, јер је иста донета правилном применом члана 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Без утицаја на доношење другачије одлуке о трошковима поступка су жалбени наводи тужене да је суд пропустио да тужиоцу одмери трошкове сразмерно успеху у спору. Наиме, парничној странци у случају успеха у спору припадају трошкови који су били нужни за његово вођење. Када се ради о парницама за накнаду нематеријалне штете тај успех странке у спору се не оцењује према висини досуђеног новчаног износа, с обзиром на то да висина потраживања није позната странци све до закључења главне расправе. Због тога, чињеница да је странци досуђен нижи износ на име накнаде штете од износа који је тражен тужбеним захтевом, не мења чињеницу да је ради доношења судске одлуке и у коначном, ради остваривања свог права странка била принуђена да води парнични поступак. Из наведеног проистиче закључак да правилна примена одредбе члана 153. став 2. ЗПП подразумева да је парничној странци потребно признати све трошкове који су били нужни за вођење парничног поступка, али да када се ради о адвокатским трошковима, њихову висину ваља одредити према тарифном разделу који одговара успеху странке у спору, како је то правилно учинио и првостепени суд.

Имајући у виду све напред наведено применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке, док је одлука као у ставу другом изреке донета применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, с обзиром да тужени нису успели са жалбом у поступку пред другостепеним судом.

**Председник већа-судија
Весна Мاستиловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић